

САМЮЪЛ ДИЛЕЙНИ ДА, И ГОМОР...

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

И се спуснахме в Париж:

Където се понесохме в бясна надпревара по „Рю де Медичи“ — Бо, Лу и Мюз бяха зад оградата, а аз и Кели от другата страна, пулехме се между пилоните, вдигахме врява и почти обърнахме Люксембургската градина наопаки в два след полунощ. А като ни писна си вдигнахме чуковете и се стоварихме право върху площада пред катедралата „Свети Сюлпис“, където Бо се опита да ме бутне във фонтана.

Някъде тогава Кели забеляза какво става около нас, нахлузи си едно кошче за смет и се втурна през отворената врата в писоарното на мъжката тоалетна, блъскайки по стените. Навън изскочиха петима нещастници — дори големите писоарни побират най-много четирима.

Някакъв невъобразимо русоляв мъж положи ръка на рамото ми и се усмихна.

— Слушай, спейсър, не мислиш ли, че е време... да си вървите?

Сведох очи към ръката му върху моята синя униформа.

— *Ect-ce que tu es un besex?*

Веждите му хвъркнаха нагоре, но той поклати глава.

— Une besex — поправи ме мъжът. — Не. Не съм. Жалко, но е така. — По вида ти съдя, че някога може да си бил мъж. Но сега... — отново тази усмивка. — Сега нямаш нищо за мен. Полицията... — той кимна към отсрещния край на улицата и едва сега видях там двама жандарми. — Дори те вече не ни закачат. Вие обаче сте чужденци и...

Ала Мюз вече се напъваше с цяло гърло:

— Ей, идвайте! Да се махаме от тук! — И изчезна. Литна нагоре отново.

За да се спуснем в Хюстън:

— Дявол да го вземе! — ядоса се Мюз. — Центърът за управление на полети Джемини — кой би повярвал, че всичко е започнало от тук? Хайде да изчезваме, моля ви!

Тъй че взехме автобуса през Пасадина, после монорелсовата за Галвстоун и сигурно щяхме да продължим надолу към Залива, но Лу намери мъж и жена с пикап...

— Радваме се, че можем да ви откараме, момчета. Да знаете само, колко се гордеем с вас, спейсърите, заради всичко, което вършите горе по планетите по поръчка на правителството.

... които пътуваха на юг, само двама, ако не броим бебето, а пък ние се настанихме отзад и им правехме компания близо двеста и петдесет мили.

— Как мислиш, дали са бесекси? — попита Лу и ме сръга с лакът. — Аз лично се обзалагам, че са точно такива. Само чакат да им дадем знак.

— Я млъквай. Те са едно чудесно провинциално семейство със сладко бебче.

— Което съвсем не изключва да са бесекси!

— На никого не вярваш, нали?

— Така си е.

Накрая пак взехме рейса, който ни раздруса през Браунвил и по прашните пътища към мексиканската граница. Жегата бе нетърпима, макар да се свечеряваше, когато се добрахме до Матамарос. Тук буквално гъмжеше от тъпи мексиканци и кокошки, а също рибари от Тексаския залив — които миришеха отвратително — но пък никой не можеше да креци по-силно от нас. Четирийсет и три курви — броих ги — бяха излезли на пристана да посрещат рибарите и докато счупим първите два прозореца на автобуса те всичките се превиваха от смях. Рибарите веднага заявиха, че няма да ни почерпят с риба, но са готови да ни напоят, стига да искаме, защото такъв им бил обичаят. Но ние врецяхме и счупихме още един прозорец, а после, докато лежах проснат на стъпалата на тукашната пощенска служба и пеех с цяло гърло, една жена се надвеси над мен и опря длани в бузите ми. „Много си сладък“ — рече ми, докато косата ѝ се спускаше върху лицето. „Но всички мъже са се събрали да ви гледат, а това отнема време. Лошото е, че тяхното време се измерва с нашите пари. Слушай, спейсърче, не мислиш ли, че е време да си вървите?“

— Гоните ни, значи! — креснах аз, като я сграбчих за китката. — Ей, *usted es una besexa*?

— *Bisexa en espanol* — поправи ме тя с усмивка. — Съжалявам, но не притежаваш нищо, което... да ми свърши работа. Жалко, защото, струва ми се, някога си била жена. А аз харесвам жените...

Претърколих се на верандата.

— Ще се веселим ли, или ще веселим? — завика Мюз. — Хайде, изчезваме!

Все пак успяхме да се върнем обратно в Хюстън преди изгрев слънце. И литнахме нагоре.

За да се спуснем в Истанбул.

Тази сутрин в Истанбул валеше.

Пихме чай пред интенданството от чашки с формата на кайсии и зяпахме оттатък към Босфора. Принцовите острови бяха разпиляни като трохи пред пробуждащия се град.

— Някой да не познава града? — попита Кели.

— Няма ли да го обикаляме заедно? — рече Мюз. — Мислих да не се разделяме до края.

— Така и не получих заплата — оплака се Кели. — Направо съм изтарашен. Ако питате мен, касиерът ми има зъб — той сви рамене. — Хич не ми се щеше, но ще се наложи да си хвана някой богат бесекс и да му направя мили очи — той си сръбна от чая и едва сега усетих тишината, която се бе възцарила. — Е, стига де! Облецихте се, сякаш съм попукал свръх-нежните ви и деликатни тъпанчета! Ей, ти! — той ме посочи. — Какво се кокориш, като че никога не си излизал с бесекс?

Започваше се.

— Не се кокоря — рекох, но вече започвах да щурвам.

Жаждата, тази стара жажда.

Бо се изсмя, за да намали напрежението.

— Слушайте, предишния път като бях в Истанбул — някъде година преди да постъпя в нашия взвод — с разни приятели бяхме слезли на площад Таксим в Истиклал. Там има цял ред евтини овехтели киносалони, а след тях започва една уличка с безброй цветарници. Вървахме по нея, а пред нас крачеха двама непознати спейсьри. Има едно площадче, където онези си купиха риба, понататък е тържището на тропически плодове, кисело зеле и морски таралежи. Но най-отпред са цветята. Както и да е, забелязахме нещо странно в онези спейсьри. Не беше в униформите им, те бяха безупречни. Прическите също. Чак, когато ги чухме да разговарят — оказа се, че са мъж и жена, —издокарани като спейсьри, за да си хванат бесекси_! Представяте ли си, тия нещастници си падаха по бесекси!

— Ами да — обади се Лу. — И аз съм срещал такива. Имаше ги доста в Рио.

— Направо ги спухаме от бой — продължи Бо. — Дръпнахме ги в една съседна уличка и им разказахме играта!

— Значи от Таксим надолу по Истиклал докато стигнеш цветарниците? — повтори Мюз. — Защо не каза по-рано, че там се навъртали бесексите, бе човек?

Погледнах Кели, но лицето му си оставаше все така мрачно.

— Стига бе — подхвърли Лу. — Лично аз нямам нужда да се мъкна чак там. Достатъчно е да цъфна на някоя улица и бесексите направо ме подушват. Мога да ги разпозная от отсрещния край на Пикадили. Тук не предлагат ли друго, освен чай? Къде може да си пийне човек?

— Май забрави, че сме в мюсюлманска страна? — ухили се Бо. — Всъщност, след онези цветарски магазинчета следват цял куп тесни барчета със зелени врати и мраморни плотове, където литър бира се харчи за не повече от петнадесет цента — в турски лири. Там също предлагат сандвичи и топло свинско шкембе...

И така продължихме да си бъррим, припомняйки си стари истории. Само че това не помагаше. Вече знаехме, че скоро ще се разделим. Дори Мюз го чувстваше.

Когато дъждът спря, взехме ферибота за Златния рог. Кели попита, без да му мигне окото, за площад Таксим и получи напътствия, които ни отведоха на съвсем друго място. Беше някаква забутана кръчмичка, пълна с народ, но поне се оказа евтино. Накрая Лу се отправи към моста Ататюрк за да се полюбува на Новия град. Бо пък искаше да разбере какво е това Долма Боце, а когато Мюз откри, че само за петнадесет цента можеш да се прехвърлиш в Азия, също ни напусна.

Запромъквах се през суматохата от коли, минувачи и тролей пред входа на моста, свърнах в една пряка и поех обратно към Стария град. Има такива моменти, когато крясъците и шумотевицата не помагат да прогониш тъгата. Има моменти, когато трябва да се разходиш сам, защото е почти непоносимо да си самотен.

Вървах по тесните улички, из които щъпуркаха магарета и камили с подгизнали козини, помъкнали метални контейнери с боклуци и дисаги със стока.

Някои хора се вторачват в спейсърите, други не го правят. Има и такива, които те зяпат толкова подмолно, че се научаваш да

прихващаш погледите им едва, когато потънат в забрава дните в тренировъчното училище. Вървах из някакъв парк, когато улових погледа ѝ. Тя видя, че я гледам и отмести поглед встрани.

Влачех се по мокрия асфалт. Тя стоеше на близкия ъгъл пред входа на миниатюрна, запустяла джамия. Когато я наближих хлътна в дворчето отзад. Продължих.

— Прощавайте.

Спрях.

— Имате ли представа, дали това е църквичката на Света Ирена? — английският ѝ притежаваше чаровен акцент. — Забравих пътеводителя си у дома.

— Съжалявам. И аз съм турист.

— Ах — усмихна се тя. — Аз съм от Гърция. Помислих ви за турчин, защото сте мургав.

— Американски червенокож индианец — представих се аз. Беше неин ред.

— Виж ти. Аз пък наскоро постъпих в Истанбулския университет. Съдейки по униформата вие сте... — тя замълча, сякаш се колебаеше — спейсър.

Не зная защо, но бях леко смутен.

— Аха. — Пъхнах ръце в джобовете, изправих се на пръсти и обходих с език кътниците си — въобще направих всичко, което е необходимо, когато съм смутен. „Когато се държиш така — призна ми веднъж един бесекс — ставаш невероятно привлекателен“. — Такъв съм. — Гледах да го произнеса внимателно, но въпреки това тя подскочи лекичко от вълнение.

Тоест, сега тя знаеше, че аз знам, че тя знае, че аз знам и вече се питах как ще изиграем останалата част, следвайки утъпканата от чичко Пруст пътека.

— Аз пък съм туркиня. Не съм от Гърция. И съвсем не съм първи курс. Тази година завършвам история на изкуството в тукашния университет. Понякога прибъгвам до подобни лъжи за да съхраня своето его от непознати. Но защо ли? Все си мисля, че егото ми трябва да е много малко.

Виж ти каква хитра стратегия.

— Далеч ли живеете? И какъв е курсът на турската лира? — И мен ме биваше в стратегиите.

— Не мога да ви платя. — Тя придърпа полите на шлифера си. — Бих искала, но... — безпомощно свиване на рамене. — Аз съм една бедна студентка. Ако искате, можете да си вървите, няма да ви се разсърдя. Само ще ми е малко тъжно.

Останах при нея. Реших, че след още малко усуквания ще ми предложи цена. Но не го стори.

Биваше си я в стратегията.

Пък и за какво ли са ми проклетите пари? — питах се.

— Според мен, тъжна е цялата тази история — продължи тя и изтри дъждовните капки от челото си. Гласът ѝ звучеше неравно и аз надзърнах да потърся сълзи сред капките. — Тъжно е, че е трябвало да ви променят, за да ви направят спейсър. Ако не го бяха правили, ние... Ако ги нямаше спейсърите ние нямаше... да сме това, което сме. Вие... преди това мъж ли бяхте, или жена?

Дъждът се усили. Забодох поглед в земята, а в яката ми се стичаха хладни ручейчета.

— Мъж — рекох. — Но това няма значение.

— На колко сте години? Двайсет и три, двайсет и четири?

— Двайсети три — излъгах. Чиста проба рефлекс. На двадесет и пет съм, но плащат повече, ако си по-млад. Само дето вече не желяех проклетите ѝ пари...

— Познах, значи. Повечето от нас са станали експерти по спейсърите. Знаехте ли го? Но сигурно е съвсем естествено. — Тя ме погледна с големите си, черни очи, но не издържа и замига често. — Щяхте да бъдете много красив мъж. Но сега сте спейсър, строите водосъхраняващи системи на Марс, програмирате минно-геоложки компютри на Ганимед, или прокарвате релейни връзки на Луната. Промяната... — Бесексите са единствените хора, които умеят да произнасят „промяна“ с такова неимоверно възхищение и съжаление. — Защо не можах да намерят някое друго решение? Каквото и да е, вместо да ви кастрират, да ви превръщат в същества, лишени от всякакви белези, безполови като камъните...

Поставих ръка на рамото ѝ и тя млъкна, като да бях я зашлевил. Огледа се да види има ли някой наблизо. Сетне бавно, много бавно, вдигна ръката си към моята.

Дръпнах я назад.

— Та казвате...?

— Че можеха да намерят друг начин — тя пхна ръце в джобове.

— Можеха, да. Горе, зад йоносферата, малката, има толкова много радиация за тези ваши скъпоценни гонади, че ще се сбръчкат далеч преди да стигнете Луната, Марс или пък спътниците на Юпитер...

— Можеха да изобретят защитни екрани. Да хвърлят повече усилия в биологичните изследвания...

— Само че Земята не може да чака — прекъснах я аз. — Тя се задъхва, миличката, от пренаселване. Не, това е само оправдание — истината е, че ги сърбяха ръцете да накълцат нещастните дечица — и най-вече родените с деформации.

— Ах, да — кимна тя. — Все още си пробиваме път от неопуританщината към сексуалната свобода на двайсети век.

— Защо, решението беше чудесно — ухилих се наперено и се почесах демонстративно по чатала. Никога не съм разбирал защо хората го намират за просташко, когато го прави някой спейсър. — Аз го харесвам.

— О, престанете.

— Какво не ви харесва?

— Престанете, моля ви. Не го правете. Та вие сте дете.

— Но те ни избраха сред онези деца, чиито сексуални реакции започват да изостават безнадеждно във времето на ранния пубертет.

— Ами тези ваши детински, отвратителни заместители на любовта? Всъщност мнозина от нас ги намират за привлекателни. И все пак, за мен сте само едно дете.

— Така ли. Ами бесексите?

Тя се замисли.

— Мисля, че те са произлезли от останалите деца със забавено сексуално развитие. Прав сте, май наистина е било най-доброто решение. Всъщност липсва ли ви сексът?

— Ние имаме вас.

— Мда. — Тя отмести поглед. Потърсих изражението, което се опитваше да скрие. Беше само усмивка. — Живеете великолепен, изпълнен с действие живот, а освен това имате и нас. — Лицето ѝ придоби одухотворен израз. — Въртите се в небето, под вас се върти светът и пристъпвате от континент на континент, докато ние... — тя се сгуши в яката на шлифера. — Ние влачим нашето скучно, еднообразно

съществуване, оковани от гравитацията и можем само да ви боготворим!

Тя ме погледна.

— Перверзни сме, така ли? Защото сме влюбени в някакви безжизнени трупове, властващи над безтегловността! — Раменете ѝ подскочиха трескаво. — Не съм искала да притежавам безтегловно-сексуален заместващ комплекс.

— Този израз винаги съм го смятал за твърде дълъг и нескопосан.

Тя сведе поглед.

— Не ми е приятно, че съм бесекс. Така по-добре ли е?

— И на мен не ми е приятно. Бъди нещо друго.

— Човек не подбира по желание перверзиите си. Ти въобще нямаш такива. Вие, спейсърите, сте свободни поне от това. Още една причина да ви обичам. Любовта ми е породена от страха от любов. Не е ли прекрасно? Перверзният замества „нормалната“ любов с недостижими неща: хомосексуалистът с огледалото, фетишистът с обувка, часовник, или гривна. А тези с безтегловно-сексуален заместващ...

— С бесексите.

— Бесексите я заместват с — тя ме погледна ядно — безжизнен, отпуснат къс месо.

— Не мисли, че ме обиждаш.

— А исках.

— Защо?

— Ти нямаш желания. Не би ме разбрал.

— Продължавай.

— Желая те, защото ти не можеш да ме желаеш. Тъкмо в това е удоволствието. Ако някой от вас наистина почувства сексуално желание към... нас, сигурно ще ни изплаши до смърт. Чудя се, какво ли са правили извратените типове през миналите векове, когато ви е нямало. Сигурно са ви чакали. Едно време е имало некрофили, но сега, готова съм да се обзаложа, не е останал нито един. Пак няма да ме разбереш... Ако можеше, сега едва ли щях да се питам кой би могъл да ми заеме шейсетина лири, за да ти платя. — Тя прекрачи през падналите на мокрия паваж клони. — Нали одеде ме пита какъв е курсът в Истанбул.

Заех се да пресмятам.

— Евтиничко щеше да ти излезе.

— Знаеш ли... ти си по-различен от другите. Ти поне искаш да знаеш...

— Ако те заплюя за всеки път, когато си го казвала на спейсър, досега да си се удавила.

— Връщай се на Луната, безжизнен къс месо. — Тя затвори очи. — Заминавай да се мотаеш около Марс. Или из спътниците на Юпитер, където ще те бива повече. Махай се и не се връщай повече в този град.

— Къде живееш?

— Да не искаш да дойдеш с мен?

— Дай ми нещо. Дори да не струва шейсет лири. Нещо, което харесваш, каквото и да е, стига да е от теб.

— Не.

— Защо не?

— Защото аз...

— ... не желая да се разделям с частица от своето его. Че кой от вас, бесексите, го желае!

— Наистина ли не разбираш, че нямам никакво намерение да те купувам?

— Само защото нямаш с какво.

— Ти си дете — повтори тя. — И аз те обичам.

Стигнахме входа на парка. Тя спря, загледана в полюшваната от вятъра трева. Накрая вдигна бавно ръка и посочи с пръст.

— Аз... живея там.

— Чудесно — рекох. — Да вървим.

* * *

Веднъж избухнал уличният газопровод, обясни ми тя, и огнените езици стигнали чак до пристанището, но бързо угаснали. След минути потушили пожара, но обгорените фасади на сградите останали да напомнят за него.

— Кварталчето е предпочитано място от художници и студенти. — Подметките ни трополяха по овехтеля калдаръм. — „Юри Паша“,

номер 14. В случай, че пак дойдеш в Истанбул. — Вратата ѝ бе покрита с черни люспи, а стълбището задръстено от боклуци.

— Художниците и професионалните артисти често са бесекси — отбелязах аз полушеговито.

— Както и много други хора. — Тя прекрачи прага и задържа вратата. — Вдигаме излишен шум за това.

В коридора висеше портрет на Ататюрк. Стаята ѝ беше на втория етаж.

— Само за миг, докато си намеря ключа...

Марсиански пейзажи! Пейзажи от Луната! Върху статива ѝ — огромно платно, изобразяващо слънчев изгрев над кратерен ръб! Тук имаше копия от оригиналните снимки на Луната, направени от „Обзървър“, както и фотографии на всички генерали от Интернационалния Спейсърски Корпус.

На бюрото ѝ се мъдреше внушителна купчина списания, посветени на живота на спейсърите, каквито можете да си купите от всяка улична будка навсякъде по света. Имаше и малко датски списания, от *онези*. Върху полицата мярнах книги с илюстрации и монографии по история на изкуството. Над тях — цяла редица с евтини космически опери с меки подвързии: „Грях на Космическа станция 12“, „Ракетен развратник“, „Дива орбита“.

— Коняк? — предложи тя. — Узо или перно? Избери каквото поискаш. Все ще са от една бутилка. — Тя постави две чаши на бюрото и дръпна вратичката на шкафчето, което се оказа миниатюрен хладилник. После донесе поднос с турски деликатеси и го постави до чашите.

Седях върху кушетката, на която очевидно спеше. Матракът беше пълен с гликогел и лекичко се полюшваше. Тук долу владее измамната представа, че това наподобявало усещането за полет в безтегловност.

— Настани ли се удобно? Ще ме извиниш ли за мъничко? Деля апартамента с неколцина приятели. Ще отскоча до тях. — Тя ми намигна. — Те също харесват спейсърите.

— Манифестация ли ще правиш? Или смяташ да се подредят пред вратата, докато си чакат реда.

— Всъщност и двете. — Тя поклати тревожно глава. — Ох, кажи какво искаш?

— А ти какво ще ми дадеш? Искам нещо. Затова дойдох. Самотен съм. Може би искам да узная докъде ще стигнем. Объркан съм.

— Ще стигнем, докъдето пожелаеш. Аз ли? Уча, пиша, рисувам, разговарям с приятели... — тя доближи леглото, но седна на пода — ходя на театър, зяпам спейсърите по улицата, докато някой не ме забележи. И аз съм самотна. — Тя положи глава на коляното ми. — Искам нещо. Но... — последва почти цяла минута на колебание — ти не си този, който би могъл да ми го даде.

— Нито пък ти ще платиш за него — троснах се аз. — Нали?

Тя поклати глава, без да я вдига от коляното ми.

— Не смяташ ли, че... трябва да си вървиш?

— Готово — рекох и се надигнах.

Тя седна на леглото и нагласи пешовете на шлифера си. Още не го беше свалила.

Отидох при вратата.

— Всъщност — заговори тя, — има едно място в Новия град, където би могъл да намериш това, което търсиш. Нарича се Цветната улица...

Завъртях се, обхванат от гняв.

— Свърталището на бесеките? Виж, не съм приплакал за пари! Казах, че искам каквото и да било! Не ти ща...

Раменете й се разтресоха, но това бе смях. Тя се наведе и положи глава върху вдлъбнатината, където бях седял.

— Защо не искаш да ме разбереш? Казах ти, там се навъртат много спейсъри. Веднага щом си тръгнеш, ще се отбия при моите приятели да обсъдим... да, ще си говорим за хубавеца, който ме изостави. А пък ти... може би ще срещнеш там някой, когото познаваш.

С което се изпари и гневът ми.

— Аха — поклатих глава. — За спейсъри, значи. Ами, добре. Благодаря.

Излязох. Намерих Цветната улица, където бяха Кели, Лу, Бо и Мюз. Кели черпеше с бира, а ние взехме пържена риба, осолени калмари и кренвирши. На тръгване Кели измъкна пачка банкноти и ги размаха, докато крещеше ентузиазизирано:

— Да го бяхте зърнали само тоя нещастен бесекс, докъде го докарах! Курсът тук е осемдесет лири, а той ми даде сто и петдесет! — той надигна халбата с бира. И литна нагоре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.